

CAMINS OBERTS

Com més serem, més riurem

Estimats diocesans,

Estem a les portes de l'Assemblea diocesana, un moment important per a tots. No hi podem faltar. Avui, doncs, m'agradaria rescatar aquella dita que diu: «Com més serem, més riurem». Els missioners necessiten —perdó, necessitem— sentit de l'humor. És ben cert que aquest sentit és, de vegades, molt relatiu. Cadascú riu, si ho fa, de coses diverses. El fet és que cal riure, cal somriure, cal abandonar tota mena d'autoreferencialitat per deixar que sigui Déu qui ocupi el centre de la nostra vida. I, a més a més, cal riure amb els altres, costat per costat. D'una altra manera, seria excloent i, per tant, gens evangèlic.

Riure és important, però no ho és tot. No podem convertir la missió en una tècnica pastoral de la seducció, de la frivolitat o de l'escenificació. La missió ens aboca a una presència, a un projecte, a una entrega. Però la missió necessita també una narració, una expressió, una manera de fer i de dir. Ens trobem, com sempre, davant d'un joc d'equilibris entre el fons i la forma. Tots dos elements són necessaris i imprescindibles. Si, a més a més, els vivim i els oferim amb alegria, sembla que ja ho tindríem tot.

Els evangelis no ens parlen gaire d'aquesta faceta de la vida de Jesús. Però no dubto de cap de les maneres que Jesús va riure, i de valent. Va riure al costat dels amics, dels seus contemporanis, amb els pobres, amb els infants i, com no, amb els seus deixebles. El riure —i també el somriure, òbviament— és signe de salut, de confiança i d'esperança. Us demano que cuidem tots aquesta dimensió. L'humor no pot ser mai quelcom imposat

ni forçat. I no ho oblidem mai! L'humor ha de començar sempre per un mateix. És a dir, jo mateix soc l'objecte del meu riure. L'experiència mostra i demostra que la salut mental té molt a veure amb la medicina del riure. Qui sap riure's d'un mateix ha fet molt de camí.

La missió, doncs, genera espais i situacions en què, situant Déu al centre, nosaltres esdevenim homes i dones que hem après a desplaçar-nos a un marge i a relativitzar tantes i tantes situacions. El dramatisme de certs moments vitals es va convertint, per la fe, l'esperança i l'amor, en una lectura més asserenada de la vida. Al final, podem dir —encara que succeeixin moltes coses, que poden ser motiu d'un gran malestar o d'un gran riure— que «no passa res». És a dir, les coses i les persones poden canviar, però allò que és essencial, l'amor de Déu, roman ferm al seu lloc.

Recordo que, en una ocasió, el papa Francesc parlava d'una pregària que sovint resava, de Thomas More —patró dels polítics—: «Donam sentit de l'hu-

mor». L'alegria és un do i el sentit de l'humor també. Demanem-lo sempre. Un cristià trist és un trist cristià. Un cristià que no somriu no és cristià.

La missió ens demana, doncs, encarar la nostra Assemblea diocesana amb bona predisposició. Es tracta d'una jornada d'amistat sincera que ens ajudarà a reconèixer que no caminem sols, que hem viscut una llarga trajectòria i que seguirem fent camí, escoltant què vol el Senyor de nosaltres. Us demano que no deixeu mai de riure i somriure, com també que no deixeu mai de pregar per vosaltres, pels més necessitats i pel nostre bisbat. Us prego que visquem junts la nostra Assemblea diocesana. «Mireu-los com s'estimen», «mireu-los com s'escolten», «mireu-los com es troben», «mireu-los com n'estan de contents». Recordeu: com més serem, més riurem.

Amb la meva benedicció i afecte,

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

L'Assemblea diocesana escalfa motors

El Bisbat de Lleida ha convocat tota la comunitat diocesana —preveres, religiosos i laics— a participar en la propera Assemblea diocesana, que tindrà lloc el dissabte 30 de maig, de 10 a 15 hores, al col·legi Mater Salvatoris de Lleida, en una jornada de trobada, reflexió, germanor i discerniment comunitari.

En la seva carta de convocatòria, el bisbe de Lleida, Mons. Daniel, anima tots els batejats de la diòcesi a reservar aquesta data i a viure l'Assemblea com una oportunitat per continuar caminant junts com a

Església, en un moment marcat per la missió evangelitzadora i l'esperança pasqual. El bisbe subratlla que la diòcesi «té vida» i recorda que cada fidel n'és part activa.

Per facilitar l'assistència, s'habilitarà un servei d'autocar per a les persones que ho necessitin, amb sortida a les 9 hores des de la Rambla d'Aragó, davant la Biblioteca Pública. També s'oferirà el dinar als participants, amb la possibilitat de fer un donatiu per a un projecte solidari de la comunitat religiosa del Mater Salvatoris.

ASSEMBLEA DIOCESANA

2026

dissabte 30 de maig
Col·legi Mater Salvatoris
Parroquia Pla de Monsó n. 30
de les 9:30h a les 14h,
dinar de les 14h a les 16h

Inscripcions mitjançant aquest QR
(data límit 24 de maig)
Hi haurà servei d'autocar
Anada: Sortida de la Biblioteca Pública de Lleida
(Rambla d'Aragó, 10) a les 9:00h
Tornada: Sortida del col·legi a les 16:00h i arribada a la
Biblioteca Pública sobre les 16:30h

Accés al formulari

CAMINOS ABIERTOS

Cuanto más, más alegría

Queridos diocesanos,

Estamos a las puertas de la Asamblea diocesana, un momento importante para todos. No podemos faltar. Hoy, pues, me gustaría rescatar aquel dicho que dice: «Cuanto más, más alegría». Los misioneros necesitan —perdón, necesitamos— sentido del humor. Es bien cierto que este sentido es, a veces, muy relativo. Cada uno se ríe, si lo hace, de cosas diversas. El hecho es que hay que reír, hay que sonreír, hay que abandonar toda clase de autorreferencialidad para dejar que sea Dios quien ocupe el centro de nuestra vida. Y, además, hay que reír con los demás, codo con codo. De otro modo, sería excluyente y, por tanto, nada evangélico.

Reír es importante, pero no lo es todo. No podemos convertir la misión en una técnica pastoral de la seducción, de la frivolidad o de la escenificación. La misión nos aboca a una presencia, a un proyecto, a una entrega. Pero la misión necesita también una narración, una expresión, una manera de hacer y de decir. Nos encontramos, como siempre, ante un juego de equilibrios entre el fondo y la forma. Ambos elementos son necesarios e imprescindibles. Si, además, los vivimos y los ofrecemos con alegría, parece que ya lo tendríamos todo.

Los evangelios no nos hablan mucho de esta faceta de la vida de Jesús. Pero no dudo de ninguna manera que Jesús río, y mucho. Río al lado de los amigos, de sus contemporáneos, con los pobres, con los niños y, cómo no, con sus discípulos. La risa —y también la sonrisa, obviamente— es signo de salud, de confianza y de esperanza. Os pido que cuidemos todos esta dimensión. El humor no puede ser nunca algo impuesto ni forzado. ¡Y no lo olvidemos nunca! El humor debe empezar siempre por uno mismo. Es decir, yo mismo soy el objeto de mi risa. La experiencia muestra y demuestra que la salud mental tiene mucho que ver con la medicina de la risa. Quien sabe reírse de sí mismo ha recorrido mucho camino.

La misión, pues, genera espacios y situaciones en los que, situando a Dios en el centro, nosotros nos convertimos en hombres y mujeres que hemos aprendido a desplazarnos a un margen y a relativizar tantas y tantas situaciones. El dramatismo de ciertos momentos vitales se va convirtiendo, por la fe, la esperanza y el amor, en una lectura más serena de la vida. Al final, podemos decir —aunque sucedan muchas cosas, que pueden ser motivo de un gran malestar o de una gran risa— que «no pasa nada». Es decir, las cosas y las personas pueden cambiar, pero lo esencial, el amor de Dios, permanece firme en su lugar.

Recuerdo que, en una ocasión, el papa Francisco hablaba de una oración que rezaba a menudo, de Thomas More —patrón de los políticos—: «Dame sentido del humor». La alegría es un don y el sentido del humor también. Pidámoslo siempre. Un cristiano triste es un triste cristiano. Un cristiano que no sonríe no es cristiano.

La misión nos pide, pues, encarar nuestra Asamblea diocesana con buena predisposición. Se trata de una jornada de amistad sincera que nos ayudará a reconocer que no caminamos solos, que hemos vivido una larga trayectoria y que seguiremos haciendo camino, escuchando qué quiere el Señor de nosotros. Os pido que no dejéis nunca de reír y sonreír, como tampoco dejéis nunca de rezar por vosotros, por los más necesitados y por nuestro obispado. Os ruego que vivamos juntos nuestra Asamblea diocesana. «Mirad cómo se aman», «mirad cómo se escuchan», «mirad cómo se encuentran», «mirad lo contentos que están». Recordad: cuanto más, más alegría.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Màxima expectació per la visita de Lleó XIV a Catalunya

El viatge apostòlic del papa Lleó XIV a Espanya, que tindrà lloc del 6 al 12 de juny i que inclourà parades a Madrid, Barcelona i les Canàries tindrà un recorregut de prop de 2.500 quilòmetres i 21 actes oficials. Està previst que el Pontífex pronunciarà fins a 17 discursos i homilies en una visita marcada pel caràcter pastoral, social i eclesial.

Després de tres dies a Madrid, on mantindrà trobades institucionals amb els reis i el president del Govern, Pedro Sánchez, i presidirà actes multitudinaris com la missa de Corpus a la plaça de Cibeles, el Papa es traslladarà el 9 de juny a Barcelona, epicentre de la segona gran etapa del viatge. La capital catalana concentrarà alguns dels moments més simbòlics de

la visita. Tot just aterrar a l'aeroport del Prat, Lleó XIV prepararà a la Catedral i tancarà la jornada amb una vetlla multitudinària a l'Estadi Olímpic Lluís Companys, on s'espera la presència d'almenys unes 300 persones de la diòcesi de Lleida. L'endemà, el Pontífex visitarà el centre penitenciari de Brians 1 abans de desplaçar-se al monestir de Montserrat, on presidirà el res del Sant Rosari en una de les cites més esperades. La visita a Montserrat reforça el pes espiritual i simbòlic de Catalunya dins el viatge papal.

Ja a la tarda, el Papa es reunirà amb entitats de caritat a l'església de Sant Agustí i culminarà la jornada amb una missa solemne a la Sagrada Família, on inaugurarà la Torre de Jesucrist, un esdeveniment històric per al temple d'Antoni Gaudí.

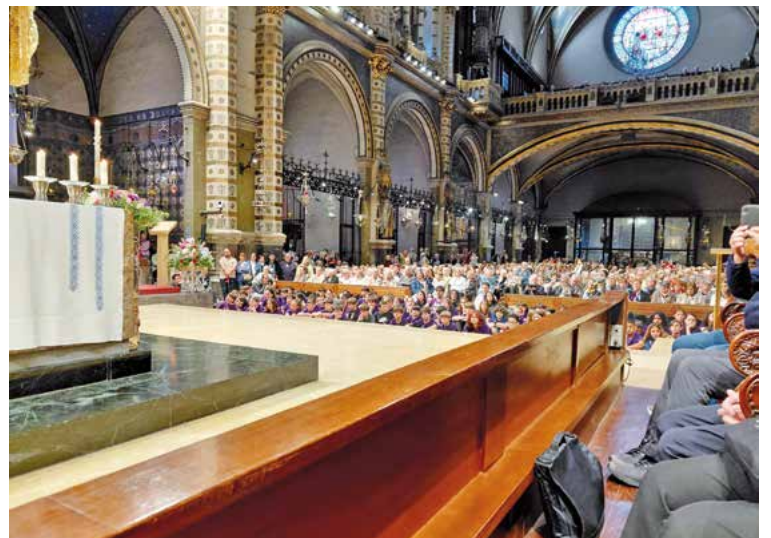
El viatge acabarà a les Canàries, amb una forta atenció al fenomen migratori, abans del retorn a Roma el 12 de juny.

Montserrat acull la Trobada interdiocesana de Vida Creixent

Amb el lema «Més àgils o més lents, la fe ens fa valents», el dimecres 29 d'abril, va tenir lloc al monestir de Montserrat la 38a Trobada interdiocesana de Vida Creixent, que reuneix grups de les deu diòcesis amb seu a Catalunya, així com de Mallorca i Menorca.

La celebració de l'Eucaristia, presidida pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, fra Xavier Gómez, i concelebrada per una trentena de preveres, va aplegar més de 800 participants i va comptar amb l'acompanyament de l'Orfeó de Tremp.

En l'homilia, el bisbe va encoratjar els assistents a continuar sent membres actius de l'Església i va destacar el paper fonamental dels avis en la transmissió de la fe a fills i nets.

Després de l'Eucaristia, l'Escolania de Montserrat va interpretar la *Salve* i el *Virelai*.

Tot seguit, els participants van poder gaudir de l'espectacle de

vídeo mapatge *Lux Splendens*. La jornada va concloure amb un dinar de germanor, que va afavorir un ambient d'amistat i fraternitat entre tots els assistents.

Nomenament

Monsenyor Daniel Palau Valero, bisbe de Lleida, ha signat el següent nomenament:
• **Lourdes Gilgado Rodríguez**, nomenada

secretària-notària adjunta i *ad cassum* del Tribunal Eclesiàstic de la Diòcesi de Lleida amb data 28.04.26.

Recés-ruta d'Església Jove a Solsona

Un total de 15 joves d'entre 21 i 30 anys de la diòcesi van participar, del divendres 1 de maig fins al diumenge 3, en un recés-ruta al seminari diocesà de Solsona. L'activitat s'emmarca dins la proposta d'Església Jove Lleida, adreçada a universitaris i joves adults.

El recés, al que es va sumar el bisbe Daniel, va comptar amb l'acompanyament de Mn. Xavier Navarro, Òscar Aliaga i la germana Blanca Esther, Hija de Jesús, que va ser l'encarregada de preparar les pistes de pregària al llarg de l'estada. El con-

tingut espiritual del recés va girar entorn del Parenostre.

Aquesta iniciativa forma part de les activitats periòdiques d'Església Jove Lleida, un grup que es reuneix quinzenalment a la parròquia del Carme i que organitza anualment dues «rutes-recés». Aquestes propostes combinen el contacte amb la natura, la pregària i l'espai de convivència i compartició entre els joves.

De cara als propers mesos, Església Jove Lleida ja prepara una nova activitat: la participació en el Camí Lebaniego, prevista del 5 al 10 de juliol.

Reunió amb els cristians coptes ortodoxos

El bisbe Daniel va rebre, el passat 5 de maig, el nou delegat patriarcal de l'Església Cristiana Copta Ortodoxa de Lleida, el pare Bishoy Elanba Youhannes, que va voler presentar-se i expressar el sentit de germanor entre la seva comunitat i els catòlics de Lleida. El bisbe Daniel va conversar amb el pare Bishoy i es va comprometre a assistir, el proper 31 de maig, a la celebració de la Pentecosta ortodo-

xa. Per la seva part, els cristians coptes ortodoxos prendran part en les

trobades ecumèniques que s'organitzin, així com en la pregària per la unitat dels cristians, que es fa cada any al mes de gener.

Els cristians coptes ortodoxos tenen actualment una comunitat estable d'uns tres-cents fidels a Lleida, per bé que no disposen d'un temple propi per fer les seves pregàries. Actualment les celebren en un local de lloguer, a l'espera de poder tenir un lloc més estable.

Els mercedaris expliquen la seva tasca

La Fundació Obra Mercedària ha visitat el Col·legi Episcopal de Lleida per explicar als alumnes de 3r d'ESO la tasca que desenvolupa a les presons.

La trobada forma part del vessant preventiu de la missió mercedària, que també inclou l'acompanyament a persones recluses i el suport a la seva reinserció social després de sortir de la presó, en col·laboració amb la Pastoral Penitenciària.

En la sessió van participar membres de la fundació que treballen en pisos d'acollida per a persones sense xarxa de suport al sortir de la presó, així com exreclusos.

REFLEXIONS

La meditació

La meditació juga un paper cabdal en el desenvolupament espiritual d'una persona i en el descobriment de la seva missió en el món. En els grans universos espirituals i religiosos, la meditació hi ocupa un lloc central, per bé que s'hi poden identificar mètodes, camins, formes i pràctiques molt distintes que no solament valen pel marc d'una religió, sinó també per a àmbits culturals i religiosos distints de l'originari.

La meditació és, essencialment, recerca. És un exercici que té com a finalitat esdevenir conscient del propi ésser i de la pròpia vocació en el món. Manca una atenció difícil de practicar, especialment en contextos summament estimulats on la *dispersio mentis* és aclaparadora.

Meditar el que es llegeix és apropiars'ho, confrontar-ho amb un mateix, fer-ho interior. D'aquí la rellevància que té la repetició en la pràctica meditativa. La meditació és un exercici que fa intervenir el pensament, la imaginació, l'emoció i el desig. Aquesta mobilització és necessària per a poder aprofundir en l'ésser personal i en el seguiment de la crida interior.

En sentit estricte, *meditare* és donar voltes, però no de manera repetitiva, sinó helicoidal, de tal forma que en cada nova volta s'aprofundeix un poc més, es penetra més intensament en la realitat, en el fons de la persona, en el misteri que l'habita.

Una vertadera dificultat en la pràctica de la meditació són les distraccions, les interferències exteriors o interiors que dispersen la ment i l'allunyen del seu objecte. La tendència a l'activisme que patim i la intolerància a la quietud i al silenci, fan vertaderament difícil l'art de meditar, perquè l'aflluència de missatges intempestius és molt intensa i la ment no sempre té la suficient capacitat per abstraure's i fixar l'atenció en una idea, un pensament, una imatge o una sensació.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Gn 3,9-15.20 (o bé: Fets 1,12-14) / Sl 86 / Jo 19,25-34]. Benaurada Verge Maria, Mare de l'Església; Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i dr. de l'Església; sant Gregori VII, papa; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Maria Magdalena de Pazzi, vg.; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. □ Dimarts [1Pe 1,10-16 / Sl 97 / Mc 10,28-31]. Sant Feliu de Llobregat:

Dedicació de la Catedral. Sant Felip Neri (Florència, 1515 - Roma, 1595), prev. i fund. de la Congregació de l'Oratori (CO, 1575); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols.

27. ■ Dimecres [1Pe 1,18-25 / Sl 147 / Mc 10,32-45]. Sant Feliu de Llobregat: □ Beat Josep Tous i Soler (Igualada, 1811 - Barcelona, 1871), prev. i fund. de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor; sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo.

28. □ Dijous [Gn 22,9-18 (o bé: He 10,4-10) / Sl 39 / Mt 26,36-42]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Lleida: Dedicació de la Catedral; sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg. de l'Equador. Urgell: sant Just (s. VI), bisbe d'Urgell.

29. ■ Divendres [1Pe 4,7-13 / Sl 95 / Mc 11,11-25]. Tortosa: sant Pere Màrtir Sans i Jordà, bisbe de Foquien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic.

30. ■ Dissabte [Jud 17,20-25 / Sl 62 / Mc 11,27-33]. Sant Feliu de Llobregat: □ Beat Pere Tarrés i Claret (Manresa, 1905 - Barcelona, 1950), prev.; sant Ferran (1198-1252), rei castellano-leonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, vg., patrona de França.

31. □ Diumenge vinent, Santíssima Trinitat, (lit. hores: de la Solemnitat) [Ex 34,4b-6.8-9 / Sl: Dn 52a-56 / 2C 13,11-13 / Jo 3,16-18]. Visitació de la Mare de Déu; santa Peronella (Petronila), vg.

Diumenge de Pentecosta (A)

COMENTARI

«Tots quedaren plens de l'Esperit Sant»

Som al final del temps de Pasqua. Crist ha rebut tot el poder sobre la creació; l'Església té la missió d'anar per tot el món a predicar l'evangeli. Però els falta una cosa molt important: la força de l'Esperit Sant que és el que celebrem avui. Ho veiem a l'evangeli: *Llavors alenà damunt d'ells i els digué: Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats.* Aquesta és una part fonamental de la missió de l'Església. Per això ha dit abans Jesús: *Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.* La primera lectura ens narra de forma gràfica la vinguda de l'Esperit Sant. *De sobte se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta; llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells.* Tot això revela la presència de l'Esperit: *Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.* Al final diu: *Tots nosaltres (gent de diverses llengües i països) els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.* L'Esperit Sant pertany al món diví; el so ve del cel; l'Esperit Sant és una força irresistible que *omple tota la casa*; l'Esperit Sant fa comprendre la Paraula del Senyor, no calen traductors. Amb l'Esperit Sant comença una nova etapa, la definitiva, en la història de la salvació. L'Esperit Sant fa que el grup dels deixebles es converteixi en testimoni davant de tots els pobles. És clara la finalitat universalista d'aquesta narració. Però l'Esperit és també creador de la unitat en la diversitat. Ho diu clarament sant Pau: *Els dons que rebem són diversos però l'Esperit que els distribueix és un de sol.* I acaba dient: *Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures hem estat batejats en un sol Esperit per a formar un sol cos.* L'Esperit fa la unitat: *Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascun són en bé de tots.* Deixem-nos guiar per la força, per la llum, pel foc de l'Esperit per a ser testimonis de Crist per tot el món.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascun els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascun són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 20,19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,1-11)

Al cumplirse el día de Pentecostés, estaban todos juntos en el mismo lugar. De repente, se produjo desde el cielo un estruendo, como de viento que soplaban fuertemente, y llenó toda la casa donde se encontraban sentados. Vieron aparecer unas lenguas, como llamadas, que se dividían, posándose encima de cada uno de ellos. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en otras lenguas, según el Espíritu les concedía manifestarse. Residían entonces en Jerusalén judíos devotos venidos de todos los pueblos que hay bajo el cielo. Al oírse este ruido, acudió la multitud y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propia lengua. Estaban todos estupefactos y admirados, diciendo: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno de nosotros los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partes, medos, elamitas y habitantes de Mesopotamia, de Judea y Capadocia, del Ponto y Asia, de Frigia y Panfilia, de Egipto y de la zona de Libia que limita con Cirene; hay ciudadanos romanos forasteros, tanto judíos como prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las grandezas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu espíritu, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras; / que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol San Pablo a los Corintios (1Cor 12,3b-7.12-13)

Hermanos: Nadie puede decir: «Jesús es Señor», sino por el Espíritu Santo. Y hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de actuaciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. Pero a cada cual se le otorga la manifestación del Espíritu para el bien común. Pues, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Pues todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos».